

Exedræ Ecclesiasticæ Sive Concionvm Moralium ... t. ...

In Dominicas totius anni

Schrötter, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1688

IX. In Domin. IV. Post Epiphan. Ecce motus magnus factus est in mari.
Matth 8 24 Arg. Sortes jaciuntur in authorem tempestatis.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56320](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-56320)

CONCIO IX.

IN DOMINICA IV. POST EPIH:

Et ecce motus magnus factus est in mari.

Matth. 8.13.

ARGUMENTUM.

SORTES JACIUNTUR IN AUTHOREM

Tempestatis.

IEmpesta, quæ in
fretō Galilæe desæ-
viuit, eadem nos, aut
suppar illi identi-
dem infestat. A. Ete-
niam si animo obver-
fetur totus, quâ longè lateque diffun-
ditur orbis hujus Oceanus, arbitra-
mūr vel enīnus speculantes, ibi one-
rariam Romani Imperii jam decuma-
nis Subsolani agitari procellis, jam
frementibus Nothi impeti flatibus;
jam heteroclitis Apogæi tumultuari
discordiis. Lustrabimur præ oculis na-
vivim Aquilæ candidæ fædissimæ dilata-
ceratam, ac convulsam, intuebimur
alias in charybdes proiectas, alias ad
scopulos allisas, alias in syrtibus de-

fixas. Videbimus ne longè abeamus,
lebūm animæ nostræ tot procellis,
quot perversis agitari suggestionibus,
tot fluctibus, quot adverſitatibus ob-
rui; tot piratas, quot corporis, vel ani-
mæ hostes perpeti; tot demum naufra-
giis, quot periculis obnoxium exponi.
Quid hic faciendum? Dicerem cum
Apostolis excitandum esse Dominum;
sed incassum identidem precibus pul-
satur, & ad frequentata etiam vota ob-
surdescere videtur. Ipse verò dormiebat.
Quid ago? Anchoram jacio, non ha-
ret. Titubat ipsa fiducia, dum jam
in hanc, illamve partem tentationum
vi abripitur; jam omni Zephyrō aspi-
rantis gratiæ destituitur. Quid tandem
consilii? Videamus.

I 2

Narratio

*Adversitas
ubique con-
figit*

Narratio.

II. Jonas Vates legationis munus in Niniven, propriis exoneratus humeris, à Deo impositum; quum in Tharsis traiiceret, tanta eum tempestas furenti fluctuum fremitu subsecuta est, ut ipsum unà cum comitibus in summum rerum omnia, vitæque discrimen adduxerit. In eo articulo nauæ votis conceptis, diisque in casum precibus advocatis, & mercibus, industria scilicet, & laboris sui fructu, demersis, ad sortes jaciendas convertuntur. *Venite mittamus sortes, & sciamus, quare hoc malum sit nobis.* Exotica hæc tempestas est, non ab immitti Aquilone, sed à quopiam nostrum excitata. *Venite mittamus sortes.* Dictum, factum, Jecerunt sortes, & cecidit sors supra Ionam. Nec abnuit scelus Vates, sed propriâ suæ conscientiæ, ac oris confessione contestatus est, le authorem tantæ tempestatis, cámque ob rem in profunda pelagi deturbatus.

Ionæ nau-
fragium
Ionæ. 1.7.

Quum itaque nos subsimilibus, & Republica nostra æstibus, ac procellis jactetur; cùm cœlum nobis sese exhibeat æneum, & tellus ferrea; quum ipsi campi, ac flumina ab effuso erubescant cruento, mittamus pariter sortes, quis tantam concitaverit tempestatem? quis in causa, quod sæpiuscule urbes, regna, provinciæ periclitentur, ut factò scrutinio, in abyssum aquarum reum derurbemus. Et quoniam sortes ejusmodi divinatoriæ, ac consultoria nobis interdictæ, committamus eas sanctis Dei (quibus omnia licent,) jacent illi, & decernant.

§ I.

Tempestatis princeps Author Christus arguitur.

III. Primas teneat, qui antiquitate sortes jactantes sortes præcedit Origenes. Tentatur in tet ille primus aleam. Quid autem? Authorem Oculos septem alea exhibet. Et hi tempestatis quem quælo denotant?

Tribulatio

Explanet nobis Zacharias Vates: Christo immo-
Ecce, ait, Lapis, quem dedi coram Iesu, puratur super lapidem unum septem oculi sunt. Zach. 3.9.

Ecce ego calabo sculpturam ejus ait Dominus exercituum. Lapis hic Christum Dominum denotat, qui est Petra, & refugium Heriaceis. Qui ceciderit super lapidem istum confringetur, super quem verò ceciderit, conteret eum; De

Christus

Lapis

Matth. 11.

44.

ecdem jam olim Isaías: Ecce ego mitto in Syon lapidem probatum, angularem, pretiosum in fundamento fundatum. Qui cuncte spem suam, ac ædificium Spirituale in eo firmaverit, non habet, quod reformidet à procellis tempestatum, ac ventorum turbine; in eo enim firmabitur, & non flectetur, stabit in eo erectus, & inconcussus; tan-

Oculi. 7. in

lapiде quid

segment

quam domus supra firmam perramentea. Septem oculi in hoc Lapide indicant plenam, perfectamque Christi Providentiam circa Ecclesiæ suæ fabricam erigendam, augendam, ac promovendam, quam per septem primarios aulæ sue principes, ac præfectos exerceat. Ita se ipsum explicat præfatus Vates: *Septem icti oculi Domini sunt, qui discurrent in universam terram.* Et Author Apocalypses idipsum testimonio suo illustrat dicens: *Agnus habebat oculos septem, qui sunt septem spiritus Dei missi*

Zach. 4. 10.

Apoc. 5. 6.

missi in omnem terram. Vel etiam septem oculi, septem dona Spiritus sancti sunt, sanctis suis, ac dilectis dispensata.

IV. Sed numquid Christus Author hujus tempestatis, ac periculi? Ita sanè scribit *Vetustissimus ille Pater*: *Tempestas non ex se orta est, sed potestatis parus imperantis ejus, qui educit ventos de thesauris suis.* Ne putetis quæso *Oceanum fremitum ex intimis illius redundasse visceribus, à Dominofactum est istud; & illius imperio Aëlus infrenuit.* *Quod mox expressius explanat dicens: Ingressus Dominus in naviculam fecit turbari mare, commovit ventos, concitavit fluctus. Corpore dormiebat, Divinitate vero concitavit fluctus.* idque eo fine, ut se terræ, mariisque Dominum ostenderet.

Christus cur pedem num in mari posuit

Apoc. 10.1.2.

V. In sacra Apocalypsi legimus, sub Hieroglyphico Angeli illum adumbratum, amictum nube, & iride circa caput insignitum. Porro *facies ejus erat ut sol, & pedes ejus tanquam columnæ ignis, & posuit pedem suum dextrum supra mare, sinistrum autem super terram.* Facile capit is ad maiestatem illius exaggerandam coisse in unum ornamenta cœlorum. Aut Iridem gestasse in capite, quod Legatus, & Arbitrus fuerit pacis; in ipsis plenitudine omnem gratiæ, ac sanctitatis perfectionem ostentasse; in pedibus furorem, aut zelum suum ardentissimum in conquirendis suis oviculis adumbrasse. Quid vero est quod pedem unum tetræ, alterum pelago infigit, nisi quod utrumque in sua ditione, ac dominio exhibeat. Ergo Dominus

ingressus naviculam commovit ventos, concitavit fluctus, turba vit pelagus, demonstrans discipulis se se non terræ duntaxat, aut in terra arboribus, & hominibus, morbis, & morti imperare; sed etiam ad sua iussa convolare ventos, aut componere fluctus sibi mancipatum Oceanum, ac pisces omnes; sibi quidquid in cœlo, & in terra, obnoxium, ac subditum esse. Ergo quod & nos confitemur, quod triremis urbis, aut patriæ nostræ tempestuosis agitetur seditionibus *Supremo Orbis Arbitro, ac Moderatori imputandum est.*

§ II.

Sors cadit supra Iudam

VI. Verum ego hisce sortibus neutram acquiesco, cum Dominus & ambulando supra mare, & in captura pisculum prodigiosa, aliique viis dominum in utrumque elementum comprobaverit. Et licet haud abnusam ipsius operam, ac omnipotenti dexterâ hanc procellam excitatam; non tamen sola motrice ipsius Bonitate, sed alicujus culpâ evenisse mihi persuadereo. At cujus? Iterentur itaque secundo sortes, & quidem à te ô beatissime Pater Ambrosi. *Jactæ sunt aleæ.* Quo effectu, aut signo? *Unius oculi.* Hem jam concipio, quod hic non alium desiginet, præterquam Iscariothem. Ita inquit ille: *Non turbatur navis, qua Iudas causa Petrum habet, turbatur illa, qua Iudam tempestatis dam habet.* *Etsi multa illuc discipulorum S. Amb. in merita navigabant, tamen adhuc eam per fidia Prodigioris agitabat; & qui suis meritis firmi fuere, turbantur demeritis alienis.* *Non tangit hæc alea Petrum,* c. 5. Luca quia

quia tantæ erat fidei , & meriti , ut etiam supra pelagus , veluti supra aridam incederet. Non tangit Joannem , quia ille securus in pectore Domini conquiescit. Non tangit Andream , quoniam & ille in tabula Crucis securus , & impavidus enataret ; non tangit alios Apostolos , conscientiæ teste infallibili innocentissimos. Solus Judas stagnum illud eximo verit , miseramque naviculam procellis jam imparem ad summam desperationem adduxit , jamque eo res devenerat , ut totum Apostolorum Collegium naufragio hauriretur , nisi supplicibus aliorum discipulorum precibus motus Dominus , composuisset undas , ventorumque furores compressisset.

VII. Neque id mirum videri debet , quum multis aliis sacræ paginæ locis ; vel subtractam benedictionem , ob unius virulentiam toti generi ; vel ob unum delictum in totam provinciam Numen Optimum , at simul justissimum observari liceat defæuisse.

Condito orbe , & diversissimis creaturarum generibus repleto ostendit Altissimus multo ampliorem gratiam piscibus , quam cæteris terræ animalibus. Nam ut refert sacer Chronologus : Benedixit eis dicens : *Crescite & multiplicamini , & replete aquas maris.* Creatis autem pecudibus , ac belluis nullam omnino perhibet impertiisse benedictionis gratiam. Quæso vos , quid hoc mysterii ? Cur palmarum hac in parte obtinent Domini

Bestiæ cur
benedictio
subtrahit

Lucii , Percæ , Carpiones , Funduli , non item Leo , Eiephas , Cervus , & alia quadrupedia ? An non merebatur eam Leo Rex animalium , cui tantum in corpore robur , tanta in robo re alacritas , tantus in substrictis membris animosi spiritus dominatur vigor ? An non vendicare illam potuit Elephas , quem Author naturæ , & corporis mole supra cætera extulit , & mira ingenii , ac memorie docilitate insignivit ? Cur non equus eam appetet , quem expeditissimum , habiliissimum que efformavit ad onera subvehenda , ad pugnandum , venandum , insequendum ? Cur item eam aliarum bestiarum vigor , ac virtus exorare non potuit ?

Si hominem Religiosum consulam , dicet id factum , eo quod pisces non omnibus conducant ; quod generent phlegma , tussim , catharrum , ne itaque noceant , ne officiant jejunantibus , benedictione sua prævenit Dominus , & talabritatem illis impertitur. Haud absqa ratiō , & plena solatio iis , qui sacrosanctè abstinentiam servant , non efflagitando subdole sub prætextu quopiam personato indulgentiam , aut temerè præceptum violando. Deus illis benedicit pisces , & cibis , ex iis confectis , ut sanitatem sibi polliceri queant , qui præceptis Ecclesiæ fœle devotissimè subjiciunt ; multo abundantius iis , qui nequiter illa violant , & licentiose sibi indulgent.

Piscibus cur
data bene-
dictio

Si Sapientiores naturæ investigatores audiam , afferent id ea de causa evenisse , quod omnia viventia aqua-

71

IN DOMINICA IV. POST EPIPHAN.

71

aquatica veneni expertia sint, & ipse araneus marinus, ipse serpens fluvialis innoxius sit fumentibus.

Anast. Sin.
in Gen.

At si audire lubet B. Anastasium Sinaitam, dicet, Privati sunt benedictiones (bestiarum) quia in iis erat serpens, Eva hostis, & maledictioni innoxius Propter unum serpentem, propter unius Draconis virus, benedictio alijs omnibus animantibus subtracta; ipsius virulentum fermentum totius generis massam hac gratia spoliavit. Quia in eis erat serpens. Ita nimis in bestiis unius nequitia gratiarum stitit cataractas. Et quid censem de hominibus? An minor illorum malitia? An non eadem in alios identidem redundat, gravibusque involvit infortunijs? Obstupescite, & notate casum, quotquot in Communitate licentiosius grassamini,

Poenaspec-
catus unius
redundat
implures

VIII. Expugnatâ Jericho, & in anathema Domino consecratâ, Achan unus de populo clanculum sustulit quidpiam de spolijs illius urbis, & ut dexterius falleret alios, terræ; ut potuit, infodit altissimè. Quis hic sepultum scelus non ominaretur? Quis à condito intra terræ viscera toxicosib[us]metaseret? At vigilavit ad vindictam Numen; & illico in tria millia virorum fortissimorum ex Israel deservit, qui subito terga vertentes percussi sunt à viris urbis Hay. Audijt hæc Josoe cum principibus populi & commoti corde, proni acciderunt Domino dicentes, Heu Domine Deus, quid voluisti traducere populum istum Iordanem fluvium; ut vadores nos in manus Amorhai, &

perderes. Utinam ut cœpimus mansisse Iosue.7.8.
mu trans Iordanem. Mi Domine Deus,
quid dicam Israelem videns hostibus suis
terga vertentem. Eheu Domine mi-
serere, & ne auferas misericordiam
tuam à nobis. Miserere populo tuo,
quem in manu potenti, & brachio
extento in omnibus mirabilibus de
Ægypto eduxisti. Miserere, quia
bonus es, & placabilis, & cum
deduxeris ad inferos, reducis. &c.
Cui Dominus: Surge cur jaces pro-
nus in terra? Peccavit Israel, & præ-
varicatus est pallium meum, tulerunt-
que de anathemate. & furati sunt,
atque mentiti, & absconderunt inter
vasa sua. Non poterit Israel stare an-
te hostes suos, eosque fugiet, quia pol-
latus est anathemate. Non ero ultra vobis-
cum donec conteratis eum, qui bujus scete-
ris reus es. Facto itaque scrutinio
unus inventus est Acham, in glo-
riosissimo illo exercitu, qui de a-
nathemate pallium coccineum, re-
gulamque auream sustulerat, & ob
illum unicum vindicantis Numinis Davidis
maius, & ulti gladius in totius culpa in
populi caput, vitamque incubuit, subditos re
dundavit.

IX. Gravius est quod Davidi homini alias Deo carissimo, seu potius populo ipsius, ob delictum, ut alij censem non capitale evenit. E-
tenim quum per arrogantiam quam-
piam, tumidumque fastum, ex suc-
centuriati populi conceptum mul-
titudine, Numen irritasset; id de-
lictum in universi populi perniciem re-
dundavit. Quippe ad expiandam illam
Regis temeritatem septuaginta duo
hominum millia intra breve spatium
ab Angelo vastatore cæsa, ac confecta
fuere

Et

ffractis
puniti prop-
ter furtum
Achan.

Et tamen hanc stragem, totam Judæam lachrimis inundantem, romphea divino imperio grassantis Nemesis, nō intruitu numerosæ cuiuspiam delinquentis multitudinis, sed solius Davidis effecit. Ob illud unicum strata civium patentibus in vicis cadavera, ob illud tam dira in subditos pestilentia sevitum est; ob illud plures alii sternendi, nisi Rex ipse pronus, & supplex Numini procubuisse.

X. Eheu eundem & nos flagellantis Numinis rigorem vix nati, immo vix concepti sensimus, quando scelus prævaricatis Proto Plastis parētis nostri, ex parte sufferre cogimur, & in communionem reatum descendere. O pomum funestissimum! ò ingrata, & cœcam meyrem, quæ toti humano generi luem, mortem, & omnigenas invexit miseras, quæ vestem innocentia exuit, quæ virtutum corollas, singulariaque animæ ornamenta dilapidavit; & crudelius prope quovis alio Tyranno in nos animadvertis.

Mahomet II
tyrannis ob
pomum de-
ceptum Ful-
gos 42.6.9.

Mahometes II. Turcarum Imperator litaturus genio suo cum tribus pueris in pomarium concesserat; in cuius ingressu pomum illi in oculos incurrit miræ pulchritudinis, quod gulae suæ destinavit in exitu decerpendum. Sed fecellit orexim puerorum unus, & clanculum arreptum decoxit. Redux itaque cum illud sublatum vidisset, atque incassum, omnibus mordicus furtum insistantibus, authorem inquisivisset, strinxit in furorem actus cultrum, eo animo, ut universos evisteraret, quoad in authore

facinus ultus fuisset. Evenit autem ut vel pavoris indicio, vel vultus in constantiâ, vel altiore Divum monitô ductus, reum ipsum primò apprehenderit, inque evicerato frusta nec dum digesti pomi repererit. Arque ita quantumvis mirum in modum efferatus esset, satis in uno Furiis latus crederet.

At vero pomum sceleris originarii, perinde ac venenum ore libatum in omnia membra à capite tese diffudit, nec satis illi erat caput vitiasse, nisi & manus pedesque, totumque corpus contagione suâ infecisset. Non satis erat Adamum multasse exilio, doloribus ac calamitatibus onerasse, nisi unâ totam posteritatem isidem malis involuisset, inque omnes noxiâ derivatione redundasset. Eris de Authore constaret, tamen nepotibus indigestæ mortis hæreditatem, calamitatemque transmisit.

Sed quid frusta inflebiles elegias excurro, quum non Adami duntaxat, sed & aliorum concivium crimen itentidem in aliorum exitium, ex terminiumve proserpat. Et quos communione quapiam confederatos invenit; eosdem pariter affictu suo afficiat, & commaculet.

Ita S. Ambrosius evenisse autumat saeerrimis Christi discipulis. Non satis illis erat ad eripiendam è naufragio puppim, quam præsentia sua Dominus consolaverat, vel Joannis innocentia, vel Petri ardentissima charitas, vel Andreæ crucis ambitio, vel in aliis aliæ doles, quando degener Judas in transiris, & ad remum confedit.

Quam-

*Adami pec-
catum om-
nes in fatua-
vis.*

*Apostoli pro-
pter Iudam
conficiatur*

Quamvis Petri fides solidaret Pha-
selum, quamvis Joannis virginitas
carbasa rite laxaret, quamvis remos
dextrè ageret charitas aliorum, Ju-
dæ tamè perfidia illum exagitabat,
divexabatque.

Ergo quod & impræsentiarum
tempestatibus jaçtemur, adversitatibus
flagellemur, aurâ secundâ desti-
tuamur, unius scelere evenire po-
test. Ergo quod urbs nostra tot
conflictetur calamitatibus, tot ob-
truantur procellis, tantâ prematur pe-
nuria, vel unius inexplibili avaritiae,
vel alterius venenati livoris fascino,
vel cuiuspiam ambitioni hyperboli-
ca imputandum erit. Ergo meritò
timendum Ducibus disciplinam mi-
litarem laxantibus, ne unius, alte-
riusvè licentiâ, alij victima cadant
hostium. Timendum Summatibus
modum ponere vitijs ignorantibus, ne
eorum flagitia grex; innocens lue-
re cogatur. Timendum Patribus
familias, ne servorum; parentibus,
ne filiorum; Magistris, ne discipu-
lorum suppliciorum complices eva-
dant.

§. III.

Sortes cadunt supra omnes.

XI. Supersederem ulteriori inqui-
sitione, si modus sic procedendi di-
vinæ Justitiæ canonicus, ac univer-
salis esset, verùm cum limitatus sit,
nec semper noxa unius, sup-
plicio suo alios involvat; &
Judas ipse fautores, ac Patronos

habeat, propugnantes etiamnum il-
lo articulo insontem, ac Deo gra-
tum extitisse; ne innocentia tempe-
statem imputemus iteranda tertio a-
lea.

*Tribulatio
cur immi-
tatur*

Præstet id Theophilactus cum a-
lijs SS. Patribus, conspirent ia-
num, & una sortes repeatant. Ja-
cit ille, & quidem oculum bis sena-
tum. Quid isti signant? Non
video aliud, quam totum colle-
gium Apostolicum, omnes du-
decim Discipulos: Loquatur ipse:
Permitit Dominus tempestatem oriri, ut
discipuli ad tentationes exercerentur, & Theoph. h.l.
ut per miraculum crederent. Erant ex-
discipulis alij, vel unâ omnes for-
mandi, & effigendi ad quasvis ad-
versitates imperterriti; ergo tempe-
statibus tanquam letheis fontibus im-
migendi. Erant alij etiamnum mo-
dicæ fidei, ergo & castigandi prop-
ter incredulitatem, & firmandi pro-
digio in fide. Permitit Dominus tem-
pestates &c.

XII. Ea ipsa de causa in præsenti
immittuntur cœlitus calamitates, nimi-
rum ut & probemur, & à commissis
expiemur. Immittuntur, ut nimirum
probemur tanquam aurum in forna-
ce, quatenus eo illustriores evadamus.
Immittuntur ut per patientiam curra-
mus ad propositum nobis bravum
æternæ retributionis, maximus enim
promerendi titulus patientia est. Ubi
autem patientia, si fortuna ubique, si
prosperè cuncta eveniant. Immittuntur
quatenus pœna periculum quodpiam
faciamus, ne pereamus; sed præliba-
tione

K.

tione cuiuspiā acerbi, declinaremus a-
cerbissima, & gustata miseria tēporali,
non absorberemur aēternā. Immittun-
tur quatenus ad Deum per orationes
ferventius nos recipiamus, & cum SS.
Apostolis invocemus: *Domine salva nos
perimus.* Actum est de nobis, nisi tu
Castor salutis exortus fueris. *Tu domi-
naris potestati maris, motum autem flu-
tuum ejus tu mitigas.* Ad tuum nu-
trum conjurati veniunt ad classica ven-
ti, minasque ponunt, In te tanquam
cardine salutis nostræ janua vertitur;
nisi tu manum opitulatricem extende-
ris, conclamatum est: *Domine salva nos
perimus.*

*psal. 73. v.
30.*

*Tribulatio
in pœnam
permisſa*

XIII. Immittuntur ut plurimum
tempestates istæ, in ultiōem scelerum
nostrorum. Istud est quod Orcum
aperuit, cælum referavit. Furiæ in
orbem terrarum immisit. Ab hoc
prælia, funera civium, provinciarum
vastitas, Rerum publicarum interitus
sua duxere cunabula. Ab eodem
mōrō, luctus, lethumque eum dam-
norum immensa Iliade suam deriva-
runt genealogiam. Istud Lachesis fal-
cem consecit, Marti hastam aptavit,
Mercurio fraudem insinuat, Mam-
nam divitibus, Venerem libidinosis,
Asmodeum nuptis conciliat. Vitia no-
stra fluctus decumanos, & vibrantes
Cauros, & furentes Aquilones procre-
ant; in aerem pestem, atque incendi-
um; in agros uredinem; in herbas
toxica distillant. Inde fulminat aēther,
nubes sonitu, & incendio crepant, a-
ret tellus, diluvium effundunt cœle-
stes catadupæ. Hæc verò tantope-
re inter se confederata sunt, ut non
dum prodeunte ex utero degeneret

sobole, jam parentem doloribus im-
mensis, & parturitionis veluti equuleo
conficiant. Ita enim Psaltes purpura-
tus: *Concepit dolorem & peperit iniqui-
tatem.* Embrio ille informis, quem
perversa voluntas intimo sinu alit, dolor
est, non speratae lœtitiae fructus.
Primogenita quasi ærumnæ est ante
malitiam. *Concepit dolorem & peperit
iniquitatem.* Nos itaque nos ipsi ca-
lamitatem nostrarum authores su-
mus, nos tempestatem in capita no-
stra concitamus. Fluctus quicunque
nos impetunt, ex intimo cordis fundo
redundant.

psal. 7. 13.

XIV. Feruntur arbores sortem su-
am miserare coegisse consilium, inda-
gaturæ quidnam factō opus esset, ne
tot ex ipsis mutilarentur, vel omnino
capite minuerentur. Periimus inge-
nuere altum prope singulæ, nisi secu-
res ex manibus mortalium ereptum
imas. Quin & præstat interire, quam
indies videre acinacem cervici appo-
fitam, quam hic querum, ibi pinum,
alibi Cedrum sorores nostras multò
cerissimas intueri repetitis ictibus, &
vulneribus prostratas, & mox in pyram
actas, aut proſsus in cineres redactas.
Quid enim juvat medullas impingua-
re, brevi in pabulum Vulcano ceflu-
ras? Aut quid conductit eristas attol-
lere, in modico forſice per quam aspe-
ra radendas? Quid brachia laxare, hac
vel proxima luce mutilanda? Adeſte
itaque consilio Senatores, ne omnino
& animis cadamus, & corporibus. Audi-
it hæc, diuturna indurata patientia
querens, & ut finem lamentis dedere,
reſpoſuit. Usquequo nec quicquam
profuturis aēthera boatis repletis?
Usque

*fabula de
arboribus*

Usquequo sorti vestrae indolere non cessabitis; Usquequo in secures fulmina cedere nitimini, vix in pilo nobis obtuturas, nisi manubrium eis sufficerimus. Hoc unum serio præcaveamus, & salvæ erimus.

Tribulatio' num causa homo ipse Haud absimiles sumus stipitibus istis, in thenos, ac lamento effundimur, contra acinaces detonamus, quas tamen culpis nostris acuimus, & quibus prope indies manubria sufficimus. Neque enim, ut innui, ex aliis fontibus promanant adversitatum tempestates, quam ex culpa. Christianorum fortunam non tam atterunt barbarorum vires, quam mandatorum Domini contemptus. Nostris sceleribus Osmanici invicti sunt, nostris flagitiis invalescit Orcus, nostris offensis acceleramus funera. Et hic sensus Sanctorum, hoc ipsis experientiae prope quotidiane suffragium.

XV. Prospiciebat Regina Esther sibi, ac toti populo incumbere levissimam tempestatem, fortunam mutatam, regem suspiciosum, gratiam imminutam, æmulum potentem, mandatum contra suum populum latum, suum statu in novacula acie constitutum. Quid hic illa? An forsitan lamentari cœpit quod Asuerus tam leviter crederet, & à semel concepta sententia se dimoveri non sineret. An forte, quia Aman eum dementasset, & astuta malignitas plus valeat, quam candida innocentia. Et quot non sunt, qui dixissent; ille nebulō mihi hoc fecit, vide quomodo se in gratiam insinuaverit Principis. Ille meus vicinus hanc oftam mihi intrivit, Deus

illi rependat. O Deus quomodo potes tantam intueri injuriam, & disimulare? Quomodo potes cernere tot oppressiones innocentium, nec eas castigare? nullam harum ineptiarum illa cogitavit, nullam nugarum protulit sancta illa Regina, sed suæ catastrophes solam, & unicam causam censuit esse peccata, justissimam iram Dei provocantia. *Peccavimus in conspectu tuo, & idcirco tradidisti nos in manus inimicorum nostrorum.*

XVI. Fratres Josephi rati rem serio agi ab eodem, & comicum illum actum ex prologo carceris funestorum epilogum fortitum, eruditus magistrus tribulatione ingenuè scelus suum in illum commissum causam suæ calamitatis professi sunt: *Meritò hac patimur, quia peccavimus in fratrem nostrum.* Vigilavit Dominus super malitiam nostram, & adduxit eam super nos

XVII. Quid multa impius, & Ethnicus Rex Authiochus ob infastum nuntium graviore oppressus tristitia, omnique destitutus inter dolores folatio, in tanta caligine turbati animi, desperatique agnoscit flagellum id esse criminū suorum & exclamavit: *Nunc vero reminiscor malorum quæ feci in Ierusalem.*

Credo facile si quispiam in angoribus suis examinaret conscientiam suam coram DEo, & delicta juventæ recoleret, quam nequiter illos annos impenderit, quales habuerit conversations, quomodo edomuerit linguam, infrenaverit oculos, quam pudicus fuerit corde, castus aspectu, dicturum cum eodem: *Nunc reminiscor*

niscor malorum, quæ feci in juventute mea. Si mercator alter examinaret digitos suos, libram suam in sua infirmitate, quā rectus & justus fuerit, forsitan cum eodem ingeminaret: Merito hac patimur. Nunc reminiscor malorum quæ feci. Si quis alter vitæ suæ rationes discuteret, isdem concinnet: Merito hac patior &c. Nunc reminiscor &c.

Quocirca si sors sinistra incubuerit, si stringat egestas, si aliæ ingruent

miseriæ, non proximo, non elementis, non sorti, sed nobis imputemus. Nostrorum flagitorum hæc clientela est, & jurata prope pedissequa. Etsi inter tot infortunia cervicem surrigente molimur; si prosperioribus favonis ad portum beatitatis provehigemus, Si quæ culpa in nobis est, quam penitentie sincera novacula rescindamus, & malitia, ac prosperitate remigraturam confidamus.

Amen.

CONCIO X.

IN DOMINICA V. POST EPIPH.

Domine nonne bonum semen seminasti in agro tuo, unde ergo habet Zizania? Matth. 13.

ARGUMENTVM.

Campi Politici zizaniis horridi lustrantur.

Non naturalis dum taxat ager, sed & mysticus, ac politicus multiplex, ac diversicolor est. A. Unus æque, ac alter jam fuliginem præfert, jam livorem imitatur, jam in ruborem diffunditur, jam in candorem exorrigitur. In campo mundi elementati seritur triticum, spelta, avena, oriza; in Politico si sanguine purpurasce, securibus, acinacibus, soleis, sagittis, cornibus horret; si Cæruleus sit, libros, calamos, epomides, spheras exhibet; si Nivens

annulis, fertis, tæniis nitet; si Fuscus, rotis, ligonibus, uncis emicat. Summatæ enim orbem stemmatum condere molientes, ad eos sese campos reflecebant, in quibus auream quis fibulam emeritus esset. Et ita si forte in pulvere scholastico inclaruit, stemma eidem in campo & ruleo conferebant, vel quod hyacinthinis Superum tentoriis contéplandis deditū observarent, vel etiā quod lividas manus, si nō tergum identidem domum retulisset.

Rutsus si alter in campo Martio natales illustriores merebatur, imagines illi, magnanimitatis ipsius indi-

Charaneus
in Chatal.
gloriamur
di